

BİR DİLEK

ÜMMÜ GÜLSÜM ÇİNİCİ

Ümmü Gülsüm Çinici 1981 yılında Tokat'ta doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Tokat'ta tamamladı. Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği bölümünden mezun oldu. Yüksek lisans ve doktorasına da aynı üniversitede devam etti. Aktif olarak öğretmenlik mesleğine devam eden yazar çocuk edebiyatı, masal ve hikâyelerle ilgili çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve iki çocuk annesidir.

BİR DİLEK

Ümmü Gülsüm Çinici

I

Balıkesir'in Edremit ilçesinde Ömer adında bir inşaat ustası vardı. Ömer Usta birbirinden güzel ahşap evler yapardı. İnce eleyip sık dokuyarak seçtiği keresteleri özel tekniklerle bir araya getirir ve her defasında öncekilere hiç benzemeyen, ev sahiplerinin beklentisinin de çok üstünde güzel bir ev yapardı. Birçok işi tek başına yaptığından çok uzun saatler çalışır, bir an önce bitirmek için gecesini gündüzüne katardı.

Ömer Usta'nın bir oğlu vardı. Adı Mehmet'ti. Baba oğlunu, oğul babasını çok severdi ama ne yazık ki birbirlerini çok az görebilirlerdi. Çok çalışkan bir babanın çocuğu olmanın kötü hissettiren bazı yanları vardı. Mehmet son bir yılda vaktinin çoğunu babasını özleyerek geçirmişti. Bu yıl öncekilerden farklı olarak iki evi olmuştu. Biri büyük aile evi, diğeri de Mehmet'in ağaç evi. Bu ağaç ev, babasının Mehmet'e bir yıl önceki -on ikinci doğum

günü için- hediyesiydi. Sürpriz olması için babası ağaç evin bütün malzemelerini gizlice hazırlamıştı. Oğlunun doğum gününden bir gün önce annesiyle Mehmet'i bir geziye göndermiş, iki günde neredeyse hiç durup dinlenmeden çalışarak evi tamamlayabilmişti. Gezi dönüşünde bahçedeki ağaç evi gören Mehmet gözlerine inanamamıştı. Merdivenleri tırmanıp kuş yuvası gibi yüksek ve bir kral sarayı gibi ihtişamlı eve çıkınca babasına bir kez daha hayran olmuştu. Evin içinde ahşap küçük bir sandalye, bir tabure ve duvara asılı aile fotoğrafları vardı.

Mehmet hediyesini almanın mutluluğuyla yere göğe sığamadı, bir yerlerde duramadı. Defalarca indi çıktı. Üstelik ilk gün baba oğul ağaç evinde birlikte vakit geçirdiler. O gün Mehmet, babasının yardımıyla oyuncaklarının büyük bir kısmını ağaç eve taşıdı. Hatta evlerinin tavan arasında duran pek kullanmadığı eski, kırmızı boyalı sandığını dahi ağaç evine götürdü. Kendine ait bir eve sahip olmak, gökyüzüne başka bir açıdan bakmak, değer görmek ona kendini iyi hissettirmişti.

Ertesi gün babası yeni bir ev yapmak üzere evlerinin çok uzağındaki bir ilçeye gitti. Bu iş, onların uzun zaman görüşemeyeceği anlamına geliyordu. Mehmet artık babasıyla ağaç evinde geçirdiği ilk günü anarak kendi kendine oyalanmaya başlamıştı. Maalesef yine yalnız kalmıştı.

Günler birbiri ardına geçti, Mehmet bir yaş daha büyüdü, on üç oldu. Mehmet'in on üçüncü yaş kutlaması biraz buruk geçti. Çünkü bu yıl babası gelememi. Ona çalıştığı yerde dilek kayası diye ünlenmiş beyaz bir kayadan koparılmış dikdörtgen şeklinde bir parça taş gönderdi. Ender bulunan bu taşın yanında gelen notta "Bu taş bir dilek taşı ve ne zaman olacağı bilinmez ama ona dokunanın bir dileği mutlaka kabul oluyormuş. Gerisi sende!" diyordu babası. Mehmet bu taşı eline aldı ovaladı, kokladı, uzun uzun elinde tuttu. Sonra kırmızı sandığa yaklaştı, taş henüz elinden bırakmamıştı, babasının gönderdiği notu diğer eline aldı. Sesli olarak tekrar okudu ve "Hayatıma renk katacak, eğlenceli ve akıllı bir arkadaş, bir dosttan başka bir dileğim yok benim." dedi. Akşamüzeri ana oğul doğum günü için yapılan muzlu pastadan birer dilim yediler ve Mehmet'in istediği bir filmi izlediler. Yaz tatilinin ilk günlerine denk gelen bir doğum günü daha sessiz sedasız kutlanmıştı böylece.

Mehmet, ertesi gün kahvaltısını yaptıktan sonra ağaç evine çıktı. Oyuncaklarını koyduğu kırmızı sandığın önüne oturdu. Ağzına kadar dolu olan sandıkta neler yoktu ki! Mehmet'in aklında sandıktaki hayvan figürlerini çıkarıp bir oyun kurmak vardı. Mehmet yavaşça kapağı kaldırdı, bir anda şaşkınlıktan göz bebekleri kocaman oldu. Sandık-

ta bıraktığı hiçbir şey yoktu ama daha önce hiç görmediği bir kitap vardı. Kitabı aldı, sandığın yanına koydu. Sandığın içine daha dikkatle baktı. Eliyle de yokladı fakat kıyıda köşede kalmış bir tane bile oyuncağını bulamadı. Babasının gönderdiği taşı aradı, o da yoktu.

Sonra gözleri sandıktan çıkan kitaba kayd. Kitabı incelemeye başladı. Kitabın güneş gibi parlak sarı renkli kenarları, gökyüzü gibi açık mavi, göz alıcı bir kapağı vardı. Kalın değildi ama biraz ağırdı.

Mehmet kaybolan oyuncaklarını, yeni gelen taşı unuttu. Önünde duran bu kitabın ne hakkında olduğunu, içinde neler yazdığını merak etti. Yavaşça kitabın kapağını açtı. İlk sayfada bir resim vardı. Bu, tahtadan küçük bir sandalye resmiydi. Mehmet sandalye resmini görünce hayal kırıklığına uğramış gibi oldu. Böyle gösterişli bir kapağın altında basit, sıradan bir sandalye mi, diye geçirdi içinden. Kitabın devamında daha ilginç, daha özel bir şey bulabileceğini umarak diğer sayfayı çevirdi. Burada yazılar vardı. Okumayı öğrendiğinden beri çok da zevk alarak kitap okumuyordu. Kitabın tamamen resimlerle hem de ilgisini çekecek resimlerle dolu olmasını dileyerek ilk sayfayı geçmişti ama düşündüğü gibi olmayınca kitabı kapatmayı düşündü. Bakışları sandıkla kitap arasında gitti geldi. Sonra nereden ve nasıl geldiğini bilemediği

bu kitabın ne anlattığını öğrenmek için sadece bir, iki sayfayı okumaya karar verdi. Kitabı tekrar açtı. Sandalye resmine hiç bakmadan doğruca yazının olduğu sayfaya geçti.

Kitapta şunlar yazıyordu:

Evvel zamanın da evvelinde, en uzak memleketlerin de uzağında bir padişah varmış.

Padişah bir sabah erkenden vezirlerini yanına çağırılmış. Onlardan ülkedeki en yetenekli marangozları saraya getirtmelerini istemiş. Vezirler askerlere padişahın emrini bildirmiş. Padişahın emri olur da yerine getirilmez mi? Marangozlar apar topar saraya getirilmiş. Hepsi hem şaşırmış bu duruma hem korkmuş. Padişahın huzuruna çıkmak için beklerken askerlere niçin getirildiklerini sorduklarında onlar hiçbir şey söylememiş. Zaten onların da bu marangozların neden saraya getirildiklerine dair bir bilgileri yokmuş.

Marangozlar çok beklememiş, kısa zamanda padişahın huzuruna çıkarılmışlar. Koca salonda çit çıkmıyormuş. Padişah karşısında iki dizi üstünde bekleyen üç adamı tek tek süzmüş. “Ülkedeki en yetenekli marangozlar sizlermişsiniz. Ben sizden benim için bir şey yapmanızı istiyorum. Bana öyle bir şey yapın ki yorulunca beni dinlendirsin, sinirlenince sakinleştirsin, canım sıkılınca beni eğlendirsin.” demiş.

Adamlar bir anda padişahın karşısında öylece kala-

kalmış. İçlerinden “Bu da neydi, ne yapacağız biz şimdi?” diye düşünürken padişah söze kaldığı yerden devam etmiş: “Benim isteğimi yaparken ne kadar malzeme lazımsa saraydaki depolardan alabilirsiniz. Bu işi yapmak için üç gününüz var. Başarılı olan kişiye on kese altın verilecek diğerlerine kırk sopa vurulacak.” demiş ve marangozlara söz hakkı tanımadan depolara göndermiş.

Marangozların hepsi gerçekten yetenekliymiş. Ama içlerinde birisi varmış ki o hem yetenekli hem genç hem de çok akıllıymış. Diğer marangozlarla birlikte o da sarayın deposuna gitmiş.

Depolarda külçe külçe altınlar, deste deste inciler, boy boy ipekli kumaşlar, desen desen halılar, türlü türlü pamuklar, renk renk püsküller, tüyler ve güzel güzel keresteler varmış. Askerler başlarında durdukları marangozlara “İstediklerinizi almak için bir saatiniz var.” demiş. Marangozlardan ikisi ne kadar çok malzeme alabilirlerse o kadar işleri kolaylaşır diye düşünüp hızlı hızlı toplamaya başlamışlar. Ellerine geçeni, önlerine geleni almışlar. Askerler süre bitince marangozları uyarmış ve topladıkları malzemeleri kaydetmiş. Hatta aldıklarını atölyelerine taşımaları için yanlarına adam da vermişler. Böylece padişahın marangozlara verdiği süre başlamış.

Genç olan marangoz aldığı malzemeleri taşımak için yardımcı istememiş. Çünkü aldıklarını kendisi kolayca taşıyabilirmiş. Elinde üç dört parça kereste,

biraz pamuk ve biraz da kumaş varmış sadece. Diğerleri arabalar dolusu malzemeyle atölyelerine giderken marangozlardan biri ona acıyan, üzülen gözlerle; diğeri baştan elendiğini düşünüp sevinerek bakmış.

Sayılı gün çabuk geçer derler ki öyle de olmuş. Marangozlara verilen süre dolunca askerler üç marangozu ve yaptıklarını saraya götürmeye gelmiş.

Üç gün içinde yemeden içmeden işlerini bitirmeye çalışan marangozlardan birincisi yatak yapmayı denemiş. Mücevherlerle her yerini süsleyecekmış. Ama planlı çalışmadığı için yetiştirememiş yatağı, işi yarım kalmış. Süre dolduğunda hâlâ ortada bir ürünü yokmuş, askerler marangozu ve bitmemiş yatağı saraya götürmüştü.

İkinci marangoz padişaha yeni bir taht yapmak istemiş. Tahtı mücevherlerle süslemiş, pamuklarla döşemiş, ipekli kumaşlarla kaplamış. Ama bu, padişahın kullandığı tahtın nerdeyse aynısıymış. Askerler ikinci marangozla birlikte bu tahtı da saraya götürmüşler.

Üçüncü marangozsa verilen üç günde önce padişahın isteklerini karşılayacak yeni bir şey üretmek için iyice düşünmüştü. Evindeki kitaplara bakmış. Ustasının bıraktığı eski çizim defterlerini incelemiş. Genç marangoz birinci günün sonunda yapmak istediğini tam olarak bulmuş. Hayal ettiği sandalyeyi yapmak için hemen işe koyulmuş. Elindeki malzemeleri amacını gerçekleştirmek için büyük bir özenle kullanmış.

İkinci günün sonunda sandalye neredeyse bitmiş

hâldeymiş. Marangoz üçüncü günü yani kalan süreyi ürünü üzerinde el işçiliği yaparak geçirmiş. Askerler geldiğinde sandalye hazırmış. Askerler üçüncü marangozu ve yaptığı sandalyeyi de saraya götürmüşler.

Padişah üçünün de getirdiklerine bakmış. Birinci yarımış, ürün elenmiş; marangoz askerler eşliğinde dışarı çıkarılmış.

İkincinin neredeyse aynısı zaten padişahta varmış, o da beğenilmemiş, elenmiş. Padişah adamın cezasını affetmiş ama marangoz herhangi bir ödül de alamadan eli boş saraydan çıkarılmış.

Padişah üçüncü marangozun yaptığı sandalyeye birkaç kez bakmış. İçinden “Bu sandalye de ne? Basit iki tahtayla yapılmış bir sandalye mi getirmiş bana bu adam. Hadsiz mi bu? Ben buna haddini bildiririm şimdi.” diye geçirmiş. Hışıyla marangoza bakmış.

Marangoz padişahın sandalyeyi beğenmediğini üstelik sinirlendiğini anlamış. Padişaha, “Ey Yüce Sultanım, lütfedin bir kez oturun sizin için yaptığım sandalyeye. Eğer oturduktan sonra da yüzünüzde bu ifade olursa kırk değil seksen sopa atsınlar bana.” demiş. Onun ısrarı ve konuşma biçimi padişahı etkilemiş. Padişah bir kez sandalyeye oturmayı kabul etmiş.

Padişah bu sandalyede rahat edilmeyeceğinden çok eminmiş. Ama marangozla ilgili bir hüküm vermeden önce sözünde durmuş ve oturmuş. Sandalyeyi deneyen padişah ne kuş tüyü yatağında ne pamuk ve yünler-

le döşeli tahtında bu kadar rahat etmiş. Bu sandalye sallanıyormuş ve öyle rahat öyle rahatmış ki padişaha basit bir sandalyenin altına konan kavisli bir tahtanın bütün isteklerini karşılayacağını daha önce söyleseler asla inanmazmış. Padişahın siniri yatışmış, kendini sakin ve huzurlu hissetmiş. Bu duruma o da etrafındakiler de çok şaşırılmış. Artık, padişahın bir sallanan sandalyesi varmış.

Genç marangoz akıllı ve çalışkan olduğu için on kese altın almış. Üstelik padişah onu sarayın özel marangozu yapmış.

Gökten üç elma düşmüş, üçü de çalışkanların başına...

Tam da Mehmet bu satırları okumayı bitirdiğinde annesi ona seslendi: “Haydi, oğlum öğle yemeği zamanı geldi, seni bekliyorum.” Mehmet annesine cevap verebilmek için elindeki kitabı yere bıraktı. Oturduğu yerden kalkıp küçük balkona çıktı. Annesine baktı ve “Geliyorum anne!” diye seslendi. Tekrar içeri girince büyük bir şaşkınlık yaşadı. Kitap bıraktığı yerde yoktu. Birden aklına sandık geldi. Sandığı açınca kitabı içinde gördü. Hem sevindi hem şaşırıldı. Kitabı eline aldı. Annesi tekrar seslendi. Kitabı sandığa bırakmadan içine bir daha baktı. Kitabın sayfaları bomboş, bembeyazdı. Biraz önce okuduğu yazılar, gördüğü resim

yoktu, yok olmuştu.

Bu arada annesi bir kez daha seslenince, kitabı sandığa bırakıp şaşkın ve meraklı bir hâlde ağaç evinden indi. Yaşadıklarını annesine hemen anlatmak istedi ama vazgeçti. Daha sonra ağaç eve gitmeye ve sandıktaki kitabı iyice incelemeye karar verdi.

Yemeğini yedi, annesiyle sofrayı topladı, buluşıklara yardım etti. Birlikte kelime oyunu oynadılar. Mangala oynadılar. Gelen giden komşuları ağırlamak, annesinin mahalledekilere dağıtması için verdiği aşure kâselerini götürmek derken Mehmet o gün bir daha ağaç eve çıkacak fırsat bulamadı. Zaman aktı ve akşam oldu. Mehmet o akşam zor uyudu. Aklı hep ağaç evindeki kitaptaydı. Düşünceleri onu uykusunda da rahat bırakmadı. Rüyasında hep o ağaç evindeki sandık ve kitapla uğraştı.

II

Sabah erkenden uyanan Mehmet yüzünü bile yıkamadan soluğu ağaç evin merdivenlerinde aldı. Annesi onu ağaç evin merdivenlerinde görünce şaşırıldı. Kahvaltıdan önce pek gitmezdi. Ama onu durdurmadı. Kahvaltı hazır olana kadar oynar, sonra çağırırım diye düşündü. Mehmet, ağaç evine çıktı. Sandığı açtı kitap yine karşısındaydı. Kitabı eline aldı, daha da yakından baktı. Cildini iyice inceledi. Kapağını açtı, bu defa ilk sayfada kırmızı bir çiçek resmi vardı. Mehmet her defasında yenilenen bu kitaba hayranlıkla baktı. Bu kitap diğerleri gibi değil hatta büyük ihtimalle bu kitaptan bir tane daha yoktur, diye düşündü. Kırmızı çiçek resminin arka sayfasında anlatılacak şeyleri merak etti. Sayfayı çevirdi ve okumaya başladı:

Çok uzun yıllar önce, memleketin birinde yaşlı bir çift yaşarmış. Bu çiftin küçücük bahçeli bir evleri ve birkaç tarlası varmış. Yaşlı adam çiftçilikle uğraşır; ka-